

Onschuldig tafereeltje

Laatst zat ik te schrijven en te mijmeren op het terrasje van mijn stamcafé (dit wordt mijn vaste openingszin, ben ik bang). Ik werd daarbij plezierig afgeleid door twee kinderen die de speciale geneugten van het luchtrooster in het plein exploreerden. Ze knepen hun ogen dicht en hielden hun gezichtjes erboven, ze hielden hun t-shirts ver van hun buikjes af en lieten de luchtstroom eronder circuleren, ze lieten hun haren wapperen, ze sprongen op en neer, rolden erover, niets was te gek. Moeder zat intussen ergens in de buurt op het plein onderuitgezakt een biertje te drinken en te genieten van de laatste herfstzon, althans ze dacht net zoals iedereen al weken deed dat het dit keer toch wel echt de laatste straaltjes waren. Toen ze haar bier op had, kwam ze rozig en met duidelijke tegenzin overeind en begon aan haar bakfiets-met-plaats-voor-twee-kindjes te sjorren, loom weer in de moederrol glijdend die ze voor eventjes had afgelegd. Ik zag dat het ene kindje uit een ooghoek de mama in de gaten hield en dat het andere lustig doorsprong. Nu werd ik pas echt oplettend, want het waren een jongen en een meisje en ik voelde een en ander aan mijn water aankomen. Ik ging er eens goed voor zitten; "Bye bye hoor!" riep de moeder, nu weer helemaal wakker. Het meisje, dat al op de waakstand stond huppelde naar haar moeder toe. Het jongetje kwam ook in beweging, het ging automatisch, dat zag je zo; hij draaide zijn rugje naar die lastige bakfietsstoestand en sprong onverdroten voort. Kortaf gespte de moeder haar dochter in de bakfiets vast en wachtte op het springertje. Dat sprong nog een eindje verder en hoger, zijn ruggetje -hoe dééd hij dat?- één blok onverzettelijkheid. Hij zou niet komen, dat wisten zijn moeder en ik allebei al lang en breed. Toen kwam het, daar waar ik op had zitten wachten; de bakfiets werd losgelaten, het meisje werd streng geïnstrueerd dat ze stil moest zitten en de moeder beende stevig op haar onwillig sloebertje af. Die rende eerst weg, koos toen het hazenpad, keerde juist bijtijds om, lachte en gilte en gooide zich recht in haar armen. En zij? Ze zwaaide hem –tegen wil en dank weer eens helemaal vertederd door zijn apenstreken- omhoog en knuffelde hem stevig terug! Een lief, onschuldig tafereeltje, als er niet zo ontzettend veel menselijk falen en zoeken en elkaar misverstaan aan vast zouden zitten. Hoe dit gezin thuis met elkaar omgaat weet ik niet, zo op het eerste zicht leek alles goed genoeg. Maar in elk geval kreeg het meisje onbewust op dit ene moment op dat plein een lesje, namelijk dat luisteren, opletten en stilzitten vreemd genoeg op korte termijn vaak niets opbrengen, integendeel, dat ze het wat aandacht betreft compleet aflegt tegen een klein ventje dat zijn zinnetje zonnig doorzet. Toch zal ze nog heel lang luisteren, opletten en stilzitten en zich erover verbijsteren als de sloebers weglopen met de hoofdprijs. Waarom blijft ze dat nog zo lang doen? Omdat ze een bepaald mechanisme niet bevat, het mechanisme dat niets doen soms beloont en je best doen afstraft. Een belangrijk verschil tussen de meer 'mannelijke' en de meer 'vrouwelijke' intuïtieve reactie op crisis zit hier ook al in verborgen; de mannelijke is vooral vluchten of vechten; de vrouwelijke ligt meer in de sfeer van aanpassing en communicatie. Met beide is niets mis. Maar als ouders zou je je kleine mannetjes en vrouwtjes al bewustzijn voor hun eigen en elkaars mechanismen kunnen bijbrengen en hen beter voorbereiden op wat hen te wachten staat. Deze moeder had haar dochter bij voorbeeld een knuffel kunnen geven omdat ze zo flink meteen gekomen was en ze had haar zoontje kunnen zeggen dat hij de volgende keer weer fijn op het luchtrooster zou mogen spelen, maar dat hij nu toch écht mee moest. Hij was wel gekomen ... er zat leven genoeg in zijn vrolijk lijfje!